

Разследването започва

Беше събота сумрин в края на януари и Лари Мистъри, ученик в престижното лондонско училище за детективи „Ай Интернешънъл“, не можеше да се побере в кожата си от вълнение. Току-що беше получил имейл от приятеля си Малъри, който го канеше на купон за рождения си ден.

Новината беше фантастична. Лари се беше събудил трудно, за да присъства на дистанционната лекция по шпионаж и контрашпионаж, и от два часа непрекъснато се прозяваше пред монитора на компютъра. Изчака нетърпеливо да стане обед, кимна възпитано на учител ДМ31 и препрочете поканата.

Купонът беше предвиден за осем часа във „Фешън Тайм“ – снобско заведение в центъра на Лондон. Тема бяха 70-те години и задължително трябваше да се носят грехи, вдъхнове-

ни от диско музиката – много актуален стил по онова време. На поканата бяха изобразени момчета с панталони клош и с ризи с остри якички, жилетките бяха толкова тесни, че можеха да предизвикат задух, а носовете на обувките бяха дълги поне пет сантиметра.

Лари обожаваше екстравагантностите и прие предизвикателството с голям ентузиазъм. На обяд погълна набързо порция пържен картофи, които седяха в хладилника поне от три дни. След това се зае да рови из гардероба, но откри само дънки, фланелки и официални дрехи, купени от майка му за специални поводи.

Нямаше нищо подходящо за неговия случай.

Лари се разочарова, но не се предаде. Прерови различни интернет сайтове и след час търсene погледът му се спря на едно видео с Джон Траволта от филма „Треска в събота вечер“. Актьорът беше магнетичен, движението му – предизвикателни, а тесният бял костюм, който носеше, пасваше идеално на купона довечера.

Лари хълтна в един магазин за Винтидж* облекло на няколко преку от неговата мансарда. Похарчи парите за седмицата и се вър-

* Винтидж – дрехи, аксесоари, мебели, произведени в периода 1920-1990 г.

на въкъщи с огромен плик. Влезе под душа и започна да се приготвя бавно и суетно: след седем часа все още беше пред огледалото, за да нагласи и последните подробности.

– Тази вечер нито едно момиче няма да устои на чара ми! – заяви той доволно, докато закопчаваше елечето си. Подчертта изречението, като насочи пръста си към небето и направи рязко движение в кръста, както бе видял да го прави Джон Траволта. За негова голяма изненада движението стана доста успешно.

Лисваше само малко парфюм и беше готов за излизане. Лари взе шишенцето и небрежно стисна пулверизатора.

– Ай! – изпищя той, защото спреят го улучи право в окото. – Пари!

Изтича в банята, плисна лицето си с връяла вода и пак изпищя, започна да търка по-силно, викна още веднъж от болка и накрая, след дълги мигове на мъчение, по-

ни с кърна Богата от ясното си око. С много охкане и пъшкане отвори отново очи и провери каква беля беше направил: окото му приличаше на огнена monka!

– О, не, ще ми трябват един лимър kanku! Къде съм ги сложил? – Вайкаше се бъдещият демектив, докато сновеше напосоку из апартамента. С полузатворени очи се блъсна в масата и събори купчините комикси и списания, струпани върху нея. – Сигурно са в куфарчето за спешна помощ.

Отвори вратата на килера и нетърпеливо изпразни съдържанието на куфарчето. За съжаление, то беше пълно с лепенки, дезинфектанти и памук, но kanku за очи нямаше.

Междуд временено окото се беше подуло ужасно.

– Не мога да се появя на купона в този вид! – изпъшка отчаяно Лари. – Трябва да измисля нещо.

И той измисли. Решението беше може би малко банално, но беше най-доброто, което можеше да направи в тази ситуация.

След двайсет минути той се появи на купона, подсвирквайки си весело. Беше загладил перчема си върху ясното око и никой от приятелите му не забеляза подутото око под него. След като приклочи с обиколката и

поздравленията, младият гемектшиб успя да се добере до едно плато с ханку и се отмегли на дивана в най-тъмния ъгъл на залата. Останалите танцуваха под огромна цветна monka, която се въртеше и разпръскваше цветни сенки.

– Няма ли да се пуснеш по пистата? – попита го Кларк след известно време, клатейки се в ритъма на музиката.

Лари реши да се представи като голяма работа – кръстоса крака и започна да подхвърля пуканки в устата си.

– Пестя енергията си – рече той провлачено. – Най-добрите парчета ги пускат винаги накрая!

Кларк се засмя, заклати сеnak и се скри в тълпата.

В края на едно фънки парче, което напълни дансинга, пред Лари застана Малъри.

– Това е моята щастлива вечер, скъпи ми приятелю! – извика той. – Ако не се отлепиш от дивана, ще ти открадна всички момичета!

Лари се замисли какво да му отвърне, но в този момент се разнесе хор от поздравления и приятелят му беше замъкнат в центъра на залата, за да разреже тортата за рождения си ден, появила се сякаш от нищото.

В суматохата младият детектив бързо пресметна следващите си действия.

„Това е най-удобният момент да се изнужда – реши той. – Трябва да използвам най-изпитаните си техники за отклоняване на вниманието, за да се измъкна, без никой да забележи!“

Лари се обърна рязко и изгледа учудено момичето, което неочаквано застана на пътя му. Беше висока и изящна, с бодонаг от златисти къдрици и светнали очи със смарагдов цвят. Никакво съмнение: беше прекрасна!

– Цяла вечер те наблюдавам – каза тя със срамежлива усмишка. – Обичам оригиналните – после тя му подаде ръка. – Казвам се Линда, а ти?

– Ами... Щъпъ... Аз съм Лари – отвърна Лари, заеквайки от притеснение.

– Искаш ли да танцуваш с мен? – предложи момичето.

– Ами... Щъпъ... Да...

Тръгнаха бавно към дансинга, но изведнъж Лари спря и извади нещо като мобилен телефон, който вибрираше ужасно в джоба му. Беше хайтек устройството, което притежаваха всички ученици от „Ай Интернешънъл“, за да изпълняват демоктийските си мисии по целия свят. Когово наименование: айнет.

Лари прочете съобщението на екрана и пребледня.

– Какво? Ама тия луди ли са? – извика той. – Трябва незабавно да предупредя Агата!

– Коя е Агата? Да не е приятелката ти? – попита Линда, но Лари беше толкова притеснен, че дори не я чу.

– Би ли ми дала за малко телефона си? – викна паникьосано той. – Моят няма връзка...

Естествено, това беше лъжа, но Лари не искаше учителите от училището му да засекат обаждането по айнета и да открият кой му помага да извършва разследванията си.

Той грабна телефона на Линда и се усамоти в един ъгъл, за да изпрати съобщение на Агата, докато момичето го чакаше на няколко крачки. После той ѝ върна мобилния телефон, извини се набързо и се изнесе скороострелно към летище „Гемуик“.

Опасната мисия в Бермудския триъгълник току-що бе започнала!

1. Един предвидлив ход

Дванайсетгодишната Агата Мистъри беше с две години по-малка от Лари и с напълно различен характер. Братовчед ѝ беше импулсивен, непохватен, обзет от мания по всички технологични новости, докато тя беше разсъдлива, обичаше традициите и прекарваше свободното си време с нос, забит в прашасалите томове.

Не беше чудно, че са толкова различни: родословното дърво на Мистъри беше нескончаем списък от уникални персони, които с голяма страст се занимаваха с най-странны занаяти и професии.

От време на време Агата се свързваше с роднините си, пръснати по света, и се информираше за последните новости около тях. За да ги намира по-лесно, тя беше поръчала да ѝ направят огромен глобус, на който

бяха отбелязани адресите им и други важни данни.

Преди няколко месеца, на връщане от научна експедиция в Южна Африка, родители ѝ бяха забелязали глобуса в хола и се окориха от изненада.

– Прекрасно! – беше възкликал баща ѝ, намествайки лулата между зъбите си. После се изкашля и бързо всмукна няколко пъти.

Майка ѝ пък се втурна да я прегръща.

– Ти си истинско съкровище! Съжаляваме, че те оставяме сама толкова често – беше въздъхнала тя. – Но всенак се чуваме по телефона и много се гордеем с теб!

– Не се притеснявай, мамичко! – беше отвърнала Агата, сияеща от щастие. – С Уотсън и господин Кент никога не скучая!

Тя беше потърсила с поглед другите двама обитатели на огромната им къща във викториански стил, която се намираше в едно от предградията на Лондон. Комаракът Уотсън се беше свил на кравай върху една китайска ваза от епохата Минг и близеше снежнобялата си козина, а господин Кент, икономът, тъкмо влизаше в хола с поднос апетитни сандвичи.

– Страхотно! – беше повторил баща ѝ, разглеждайки глобуса.

– Списъкът на фамилията Мистъри още не е завършен – обясни Агата. – Трябва да го актуализирам с проучванията, които съм отбелязала в бележника си. Ще ми трябва доста време!

Омногава Агата беше продължила да добавя подробности за ексцентричните членове на фамилията Мистъри. Задачата беше трудоемка, но това не я плашеше. Агата искаше да стане писателка на криминални романи със световна слава и лъбимото ѝ занимание беше да събира всякакви лъбопитни новини.

Тази събота вечер, след вечеря, тя седеше до писалището в стаята си, за да прави справки в планина от книги, а Уотън си играеше на леглото с балдахина, преследвайки кълбо прежда, което вече беше раздърпал и направил на нищо.

След малко на вратата се почука три пъти и на прага застана икономът. Агата видяла глава.

– Готово ли е всичко, господин Кент? – попита тя.

– Както наредихме, госпожице – кимна икономът.

– И куфарите ли?

– Разбира се, госпожице.

- Клемката на Уотсън?
- Вече е в багажника на лимузината.
- Отлично. Слизам след минута!

Момичето си сложи една верижка и няколко сребърни гривни, после спреса русата си коса. Вечерната рокля, която беше избрала, беше сива, с дантела, и много ѝ отиваше. Щеше да ходи в Кралския театър, най-изискания театър в Лондон, и не можеше да се излага!

Тя потърка замислено чипото си носле и се обърна към Уотсън.

– Обещаваш ли, че ще се държиш прилично? Ако открият, че съм те скрила в чантата, ще ни изнесат дълга лекция.

В отговор комаракът скочи в чантата. Агата го възнагради с погалване по главата и слезе по стълбите към гаража.

Икономът, който вече ги чакаше, отвори широко вратата на автомобила и ги настани. Той също се беше изтупал: вместо обичайния си смокинг беше облякъл бледоморав гвурден костюм, който беше съчетал с копринен тъмносин шал. Само осанката му на мечка гризли и смачканият му нос издаваха миналото му на професионален боксьор тежка категория.

- Да не забравим да включим алармата –

напомни Агата. – Имам чувството, че пътуването ще бъде дълго.

Господин Кент задейства алармената система с дистанционното и разтри огромния си врам.

– Наистина ли сте убедена, че господин Лари ще се обади тази вечер? – попита озадачено той.

Този следобед Агата му беше поръчала да сметне багажа им, защото беше убедена, че Лари много скоро ще ги въвлече в поредната си демективска мисия. Познавайки изключителната интуиция на своята господарка, господин Кент се беше подчинил, без да възрази.

– Сигурна съм, че ще се появи – отвърна

Агата с усмивка. – Имам гве много уважителни причини да мисля така. На първо място, мина повече от месец от последния му изпит. Струва ми се странно, че в „Ай Интернешънъл“ го оставят да мързелува толкова дълго време.

– Разбирам – измърмори икономът. – Значи пак ще му помагаме да разследва престъпление в някой забутан ъгъл на света?

– Както винаги – кимна тя.

– А втората причина, госпожице Агата?

– Тя е повече от ясна. Тази вечер в Кралския театър играят „Хамлет“ на Шекспир. Това е любимата ми пиеса, а Лари има навика да ми разваля вечерта!

Господин Кент се засмя и се съсредоточи в шофирането.

В 20.15 часа оставиха ключовете от лимузината на момчето от паркинга на Кралския театър. Лондонското висше общество влизаше през входа на бялата сграда като бавно и весело шествие.

– Запазила съм ложа само за нас – прошепна Агата на господин Кент и му подаде билетите. – Трябва да побързаме! Усещам, че Уотсън почва да се бунтува в чантата!

Те се шмугнаха в ложата на втория етаж, затвориха добре вратата и най-после освободиха комарака от скривалището му.

Уотсън Веднага скочи на коленете на Агата и се огледа наоколо с наострени уши.

Атмосферата беше приказна. От тавана висеше огромен полилей и заливаше залата с мека светлина.

Светлините скоро изгаснаха и шумоленето на публиката заглъхна. Възцари се пълна мишина.

Завесата се вдигна и зрителите заръкопляскаха. Представлението започна.

Действието в първата сцена се развиваше на кулите на кралския замък в Дания – изплашени до смърт, двама от стражите разговаряха с духа на покойния крал. После се появи

принц Хамлет, който се закле пред баща си да отмъсти на коварния му убиец.

Макар и да беше в състояние да подскаже всяка реплика от писемата, Агата слушаше, хипнотизирана от красотата на Шекспир-вото слово. За съжаление, магията скоро беше прекъсната от вибрирането на мобилния ѝ телефон, който стоеше винаги у господин Кент.

Икономът го извади, погледна го бегло и ѝ го подаде с израз на примирение.

– Бяхте права, госпожице Агата – прошепна той. – Изглежда, е господин Лари...

Момичето прочете съобщението на братовчед си:

ТУК АГЕНТ АМ14. ЕЛАТЕ НА ЛЕТИЩЕ „ГЕТУИК“ И СЕ КАЧЕТЕ НА ПЪРВИЯ ПОЛЕТ НА „БРИТИШ ЕЪРУЕИЗ“ ЗА БЕРМУДСКИТЕ ОСТРОВИ.

П.П. АКО НЕ ДОЙДЕТЕ, С МЕН Е СВЪРШЕНО!

Агата се усмихна на иконома: шестото ѝ чувство отново не я беше подвело! Тя грабна чантата и хукна презглава по величествените коридори на Кралския театър, следвана от Уотсън и господин Кент. Стигнаха до

изхода за броени минути, метнаха се в лимузината и икономът натисна педала на газта.

По пътя за „Гемтуик“ Агата се зае за работа.

– Ако не ме лъже паметта, на Бермудските острови живее наш роднина – измърмори тя, прелиствайки тефтерчето, с което не се разделяше. – Но как га се свържа с него?

Едва когато се озоваха на опашката за проверка на пътниците на летището, момичето намери една микроскопична бележка.

– Най-после! – възклика щастливо тя. – Омкрих телефонния номер на чичо Конрад! Трябва да го предупредя, преди да излетим!

– Надали сега е моментът – възрази икономът. – До полета остават само няколко минути и господин Лари сигурно е много притеснен...

Агата не му обърна внимание. Тя грабна мобилния си телефон и се промуши вън от опашката. Миг след това говореше с Конрад Мистъри – от другата страна на Атлантическия океан.